

Od Katicice Ileš do Ivana Horvata

Piše: DRAGUTIN KERŽE

Osječki šport na OI prvi put su predstavljali rukometašica Katica Ileš i veslač Darko Zibar, 1980. u Moskvi. Tad je, kao kapetanica izabrane vrste bivše države, Kaja nacionale donijela u rodni grad „srebro“

Pogled u osječku olimpijsku prošlost samo za neupućene može se (u)činiti skromnim, posebice kad je u pitanju broj osvojenih odličja. Jer, u Osijeku su, dosad, donesene samo četiri medalje, a olimpijsko ozračje osjetilo je tek 12 športašica i športaša. No, zna li se da u prosjeku gradske strukture izdvajaju za kompletan šport tek nešto više od 30 milijuna kuna (u što je uključen i iznos za održavanje športskih objekata!) djelomice postaje jasno zbog čega su Osječani, s punim pravom ponosni na svoje olimpijce.

Osječki šport na OI prvi put su predstavljali rukometašica Katica Ileš i veslač Darko Zibar, 1980. u Moskvi kad je, kao kapetanica izabrane vrste bivše države, *Kaja nacionale* donijela u rodni grad „srebro“, a Zibar je, u kombiniranom četvercu na pariće, zauzeo šesto mjesto. Što se tiče preostalih medalja, s dvije se 1988. iz Seula vratila Jasna Šekarić (Građansko streljačko društvo Osijek 1784) pobijedivši sve konkurentice športskim pištoljem te zauzevši treće mjesto u gađanju MK pištoljem. Na novo olimpijsko odličje Osječani su morali čekati sve do 2012. i čuvenog naslova viceprvaka proslavljene hrvatske kombinacije četverca na pariće, u kojem je, uz braću Sinkovića i Martina, veslao i „iktusovac“ David Šain.

Vratimo se u daleku povijest... Na OI 1984. u Los Angelesu „slavonijaš“ Novica Čanović nije uspio u skoku u vis proći kroz kvalifikacije (a ni do danas ga kao hrvatskog rekordera, 228 cm, nitko nije nadmašio!), da bi četiri godine kasnije, u Seulu, Slobodanka Čolović (AK Slavonija) bila četvrtoplasirana u utrci na 800 metara (i ona je još uvijek nenadmašena na vječnoj listi rekorderki, 1:56,51). Zanimljivo je da je u sastavu reprezentacije SFRJ na istoj priredbi bio i Davor Šuker (NK Osijek), ali je taj nastup prošao sasvim nezamijećen.

Na prvim OI nakon Domovinskog rata, u svima dragoj Barceloni, veslač Ninoslav Saraga (još kao član matičnog Iktusa) u četvercu bez kormilara bio je sedmi, a Mirela Skoko (GSD Osijek 1784) debitirala je među olimpijkama zauzimanjem zapaženog četvrtog mjesta u gađanju športskim pištoljem i 11. mjesta u gađanju zračnim pištoljem. Mirela je bila u hrvatskoj olimpijskoj reprezentaciji i četiri godine kasnije gdje je već, uz djevojačko, nosila i udato prezime Kovačević (suprug je bio trener Zvonimir Kovačević), a zauzela je 10.

mjesto u gađanju zračnim i 36. mjesto u gađanju športskim pištoljem.

Na istim Igrama 1996. u Atlanti, naturalizirani ruski gimnastičar Aleksej Demjanov (GD Osijek) razočarao je 57. mjestom u višeboju. Na raskrižju dvaju tisućljeća, u dalekom Sydneyu, osječki šport zastupao je samo veslač Ivan Jukić, kojem je u dvojcu na pariće s Karlovčaninom Tihomirom Jarnjevićem pripalo 14. mjesto.

Natjecanje svjetske elite na poprištu utemeljenja olimpijskih natjecanja, u Ateni 2004. donijelo je i treće sudjelovanje iskusne Mirele Skoko. Tada s novim, današnjim muževljevim prezimenom Čelić (Zoran je istaknuti športski djelatnik u osječkom streljaštvu), te 15. (zračni) i 27. mjestom (športski pištolj).

Došao je i London i pothvat čuvenog „skif“ četverca na Temzi, dok je na olimpijskom stadionu daroviti Ivan Horvat (Ak Slavonija-Žito), najbolji hrvatski skakač s motkom, nedugo nakon naslova svjetskog juniorskog prvaka u Barceloni, kao najmlađi sudionik Igara podlegao tremi i zauzeo 20. mjesto.

Horvat je i nedavno u Rio de Janeiru bio jedini osječki predstavnik, te u svom drugom olimpijskom predstavljanju bio još slabiji, na kraju 27. No, baš taj tamnopusiti Eseker ima izgleda da, kao prvi muškarac, po broju olimpijskih nastupa dostigne Mitelu Skoko-Čelić. K tomu, budući da je Horvat ljetos proslavio tek 24. rođendan, uzevši u obzir i dugovječnost ponajboljih svjetskih „motkaša“, na najboljem je putu da iskorakne na sam vrh zvijezda osječkih športaš(ic)a u cjelini.

Nemjerljiva je, pak, tuga ostala među ljubiteljima veslanja kad je karijeru zaključila Mirna Rajle Brođanac. Službeno proglašena najboljom hrvatskom veslačicom 20. stoljeća, naime, nikad nije sudjelovala na OI jer je sjajna dostignuća ostvarivala u lakom samcu koji je neolimpijska disciplina, a nikad joj, usprkos pokušajima i s partnericama iz inozemstva, nije uspjelo pronaći djevojku s kojom bi u dvojcu postala olimpijka.

Na Paraolimpijskim igrama, od Osječana, sudjelovao je tandem u konjičkom športu, članovi udruge „Mogu“ - Boris Zrmanjac se u Sydneyu plasirao na 15. i 18., a Ivan Sršić u Ateni na 13. i 15. mjesto.

Ivan Horvat

David Šain

Zvonimir Kovačević, Jasna Šekarić i dr. Antun Tucak (slijeva), na OI 1988. u Seulu

Katica Ileš

Nezamjenjivi Stiv

Osječki fizioterapeut, posebice omiljen među našim plivačima i atletičarkama i atletičarima, postao je nezamjenjiv kad se sastavlja popis pratećeg osoblja hrvatskih olimpijaca. Naime, Stevo Kuric svojom stručnošću pripomogao je vrhunskim rezultatima naših reprezentativaca na čak šest posljednjih OI: od 1996. pa do 2016.!

Streljački trener Zvonimir Kovačević sudjelovao je na Igrama u Seulu, Barceloni i Atlanti. Zvezdana Tuma-Pavlov (članica HOO-a) također ima tri olimpijske „kapice“, dok je dr. Vladimir Bošnjak dvaput pomagao našim sportašima kad im je to ustrebalo.

Po jedno sudjelovanje, od osječkih sportskih djelatnika, zabilježili su

Franjo Vidaković, dr. Antun Tucak, dr. Damir Kovačić, Krešimir Ižaković, Nenad Komadina, Katica Ileš, Vjekoslav Oršolić (trebao je 2000. trčati u štafeti 4 x 100 m, ali ga je spriječila ozljeda), Josip Gašparac, Matija Gubica, Boris Milošević, Dejan Koronovac i Hrvoje Livančić.